

от ВНТГН, както и това на ТЦБК. П. Хитов и Н. Балкански приемат да сътрудничат със "старите" като необходим компромис за набавяне на средства. Придържането докрай към първоначалния замисъл на Раковски и ВНТГН и организирането на мащабно четническо движение обаче се оказва невъзможно. Отпуснати са средства само за две немногочислени чети, а и ръководителят на БДД дава указания да не се въвлича народа във въоръжени акции, докато не настъпи часът за съгласувани действия със Сърбия.

Противоположно становище застъпил пристигналият в Букурещ Н. Н. Раевски. Този пратеник на Московския славянски комитет, както личи от негово писмо до Н. П. Игнатиев от 7 април 1867 г., настоял още преди очакваното настъпление на сръбски войски и предвижданата съвместна антиосманска акция българите да вземат мерки за вдигане на планинското население в Балкана и "да започнат там партизанска война против турците".⁶⁸ Присъстващите на събранието на 5 април български представители изразили готовност да сформират чети, но, както пише Раевски, се обявили против неприятелски действия срещу турското население и държали за финансова помощ от Русия. Пред вид този дневен ред, на събранието явно е било необходимо да се чуе думата и на дейци от вътрешността на страната и поспециално от района на Централния Балкан. Ето защо намирам за логично и твърде вероятно участието на сливенеца Ан. Хаджидобрев в свиканото от БДД събрание в Букурещ, където присъствали около 70-80 българи, имената на повечето неизвестни. За привличането му са могли да повлияят личните му познания с Михаил Колони⁶⁹ - също сливенец, с Христо Георгиев и Рафаил Атанасов - негов сродник по майчина линия,⁷⁰ както и с д-р В. Караконовски.⁷¹ Хаджидобрев имал и възможността като състоятелен търговец да пътува свободно и преминава без особени затруднения границата, което се потвърждава от честите му прескачания до Цариград и до Влашко. Отразеното в спомените на Хитов отиване на Ан. Хаджидобрев в Букурещ, осъществено през април 1867 г., и неговите контакти с инициаторите на четническата акция усилват впечатлението, че организаторите й целенасочено са търсили сътрудничество с активни симпатизанти на делото в отечеството.

Впрочем групата сливенски дейци, замесени в пригответленията по посрещане и подпомагане на четите през 1867 г., изглежда е била многобройна. Към нея освен Ан. Хаджидобрев и Н. Боров може условно, с по-голяма или по-малка сигурност да причислим още няколко лица, въз основа на данни, извлечени от пенсионните им дела: Иван В. Ханджиев - давал средства и съдействал на четите на П. Хитов и Желю Чернев в 1867 г., по-късно според твърдението му бил член на местния революционен комитет;⁷² Атанас п. Василев - привлечен в делото от 1866 г., давал пари и улеснявал набавянето на оръжие, прикривайки зад търговското си занятие съучастие си в конспиративни прояви, което продължило и по времето, когато се изгражда Вътрешната революционна организация от Левски и Ангел Кънчев /когото Ат. Василев придружил в последното му пътуване до Русе/.⁷³

Като активен съучастник в проявите на сливенци през 1867 г. и по-късно се очертава и Димитър Панайотов Топалов. Д. Страшимиров описва този деец като